

Tu i jo mentre juguem a l'estraperlo de l'amor

I mirava per l'escletxa i semblava que allà estigués ella, coberta amb aquells cabells que capgiraven el meu món. Però els pensaments s'havien emboirat després de tant de temps i, només romania el record que em mostrava el moment en què m'estava començant a quedar sense llibertats.

Encara ho recordo; aquella noia d'ulls blavosos que aconseguia que m'endinsés en el seu mar ple d'onades. Aquelles cicatrius que connectaven el meu món amb el seu a la vegada que ens recordava a quin bàndol pertanyia cadascuna. Què insòlit, no? Una nacional i una republicana immerses en la mateixa embarcació mentre la guerra les dirigeix cap a la deriva.

El món se'm va aturar. Ara només romania sola, estirada en aquella gran caixa metàl·lica que em privava del món exterior. Només em quedava aferrar-me als records del que podria haver esdevingut l'inici d'una bonica història d'amor.

Encara ho recordo; dues joves estirades en mig de les runes d'un poble perdut d'entre les muntanyes. Els seus llavis regalimaven la meua pell a la vegada que li acaronava la galta desitjant que el món es paralitzés.

Durant uns mesos, vaig poder aprofitar la cara dolça de la guerra, però el joc de les armes va moure el taulell un deu de gener de 1939 agafant-me molt avantatge. L'exèrcit franquista va anar conquerint totes les localitats fins a arribar a Tarragona. Una nit, varen entrar a l'ermita on ens resguardàvem i se'm van emportar. La Roser cridava i un dels soldats l'agafà i se l'emportà. Aquell va ser l'últim instant en què la vaig veure.

Em van traslladar cap a la presó de Terol. Pensava que la meua execució era imminent, però aquesta mai arribà. Cada nit, vessava un mar de llàgrimes en recordar a aquella noia que anys més tard, vaig saber que l'havien executada. La

culpa em martiritzava; no entenia com havien sigut capaços de matar a una de les seves i a mi, haver-me ofert la possibilitat de seguir.

Em vaig quedar sola, la guerra m'ho va prendre tot: primer els meus orígens, després, la meua llibertat; i, finalment, aquell amor que no hi ha dia en què pensi sobre què hagués passat si la vida ens hagués tornat a ajuntar.

Perquè així va romandre el nostre amor, com a dues papallones que la feblesa les acaba arrabassant les ales.